

conci'io & composita duorum Cæsarum controuersia, decretóque no-
uarum copiarum supplemento ad instaurandum in Asia bellum, Gre-
gorius in Italiam est reuersus, comitante Othone qui spei optimæ ple-
nus ex præclara eius pollicitatione, diu exoptatum æquissimis postu-
latis suis exitum expectabat. Sed pontifex iam planè Turrianae factio-
nis effectus, Othonem occulte oderat tanquàm creditorem, & æqua-
poscentem, palam tamen multo cum verborum honore veluti genti-
lem beniuolumque suum, vti bene speraret hortabatur. Adcurrerant
ad Othonem viri Patritii, amicorumque & affinium clientumque nu-
merus in dies apud eum augebatur. Quo illustri comitatu pontificis
aula frequentior atque ornatio reddebatur, nemóque iam exulum
erat, qui non plane speraret propensione studioque pontificis Turria-
nos archiepiscopum esse recepturos. Iam enim Franciscus Septarien-
sis quem populus delegerat, vt Turrianorum potentiam authorita-
témque minueret, tedio turbulentæ contentionis, sponte se abdicans
ad religiosi ocii quietem se contulerat. Cæterum Gregorius ab alpi-
bus descendens, Othoni nihil tale expectanti præcepit, vt Bugellæ Ver-
cellensis agri oppido subsisteret, ne eius aduentu ad urbem Mediola-
num ea omnia, quæ de compositione pacéque exulum prolixè tracta-
ta fuerant, noua Turrianorum suspitione aut iracundia turbarentur.
Paruit Otho extrema compulsus necessitate, in occulto gemens &
sæpe suspirans, nec tamen animum despondens. Paucis inde diebus
pontifex ipso patriarcha Raimundo ornatissimè lautissimeque exci-
piente Mediolanum ingreditur, festa fronde atque auleis conuestitæ
erant regiones. Napus & Franciscus qui honoris causa ab equis desi-
lierant, astantes freno pontificis equum deducebant, Umbella serica
denis hastis à Turriana iuuentute præferebatur. Quibus obsequiis
aliisq. muneribus pontifex haud dubie traductus in partes, & ab Otho-
ne diductus ita demum Mediolano excessit, vt cum multa præfatione
inanium verborum, æquissimam sibi videri Othonis causam dictita-
ret, sed eius controuersia iudicium in aliud tempus esse differendum,
quod nequaquàm è republica Christiana fore videretur, si Turriana-
rum rerum statum, reducto potenti æmulo perturbaret, quando ii po-
tentia virtuteque animi magnis regibus æquarentur, queis foedere &
amicitia essent coniuncti. coleréntque singulari officio ac pietate pon-
tificiæ maiestatis nomen, idque armis impigre defenderent, aduersus
Gibellinos, quorum inter principes, Otho præcipuus esse censeretur.
Res enim tum in Italia aduentu Caroli regis eò deductæ erant, detesta-
bili populorum omnium insania, vt cunctæ ciuitates diris factionibus
laborarent. Guelfi à pontificibus stabant quorum defensores erant
Galli, Germanis alteri studebant, qui Gibellini vocabantur. Hi ma-
gna ex parte nobiliores familias ad se pertraxerant, populares vero fa-
milæ & plebs, nouiq. homines Romanorum pontificum iura tueban-
tur

tur